

מדינת ישראל

משרד ראש הממשלה

סלבי קינא

צ'קרי אב נ. קצ
(אנאל)

ינ'אר 1952 - אפריל 1971

תיק מס.

שם תיק: לשכת רה"מ בן-גוריון, שרת, אשכול ומאיר-
דברי ח"כ מנחם בגין בכנסת

מזהה פנימי

ג-6689/54

מזהה פריט: 000wiq8

כתובת 2-107-10-4-4

תאריך הדפסה 26/06/2016

6689/54/c

הכנסת

ירושלים, ל' בניסן תשל"א
25 באפריל 1971

124-0

121-2

1710 ב"מ

א ל: ש. דיניץ, מנהל לשכת ראש הממשלה

מאת: א. רדאי, מזכיר ועדת החוץ והבטחון

הנדון: הודעה - ח"כ מ. בגין

בישיבת הועדה ביום 23.4.71 מסר
ח"כ מ. בגין הודעה שתוכנה מצורף בזה.

חה"כ י. ישעיהו, ששמש כמ"מ יושב-ראש
הועדה בישיבה זו, בקשני להעביר הודעת ח"כ
בגין לידיעת ראש-הממשלה.

ב ב ר כ ה,

אורי רדאי

העחק: א. בנצור, לשכת שר החוץ

ועדה החוץ והבטחון
23.4.71

סודי ביותר

דף מס. 4 מתוך 13 דפים
עותק מס. 7 מתוך 8 עותקים

סנחם בגין:

הנני מבקש את רשות הדבור, למסירה
הודעה.

אבקש להעביר לראש הממשלה את ההודעה

שאסור עכשיו.

התפרסמו בעהונות ידיעות, לפיהן נציגי
הממשלה מסרו לממשלה ארצות-הברית מסמך ובו הצעות ישראליות בענין
מה שנקרא "הסדר חלקי" לגבי העלת סואץ ואפשרות פתיחתה.

אם הידיעות הללו נכונות, משמע

שהממשלה בענין זה קבלה החלטה.

אם הממשלה בענין זה קבלה החלטה - משמע
שלא קיימת ההבטחה אשר נמסרה לוועדה זו פעמיים על-ידי דובר הממשלה,
הלא הוא שר החוץ, כי הממשלה לא תקבל החלטה בענין זה כל עוד לא שאלה
את דעתם, או כפי שהתבטא שר החוץ - את הצעותיהם או עצותיהם של חברי
וועדה החוץ והבטחון.

ח ר ו ת

עתון יומי, יום ג' י' טבת תשי"ב
8 ינואר 1952

בגין בכנסת: אנו מוכנים לכל כדי למנוע החרפה הזאת מישראל

אדוני יו"ר, יואיל לרשום לפניו ויואיל למסור לידיעת השלטונות במדינה כי החל משעה 4 היום, אני, חבר הכנסת, במידה שחל עלי חוק החסינות הפרלמנטרית, רואה חוק זה כבטל ומבוטל. בהכרזה זו סיים מ. בגין את נאום הדרמטי המזעזע שהשמיע בשני חלקים לאחר שהופסק באמצע נאומו על ידי היו"ר. (ראה רשמים מהכנסת מאת סופרנו המיוחד).

בגין המשיך: באתי להזהיר ואני מזהיר את כל חברי הכנסת מכל הסייעות. ענין זה לא יוכל לעבור. אם יש טעם במלים "קידשום השם", אם יש תוכן במונח "יהרג ובל יעבור" – זהו הטעם וזהו התוכן, **יתכן** שזהו נאומי האחרון בכנסת, אינני יכול שלא לאמר לכם בדברי הפרידה דברים פשוטים מאד, בודאי יוצאים מלב שותת דם, אולי יכנסו לליבותיכם: 3 שנים ישבנו אתכם בכנסת במיעוט. אתם הייתם הרוב, נבחרתם כרוב. קבלנו את הדין. לא באנו לכנסת הזאת מבית עשירים. מחיי נחת. חברי ואני באנו הנה אחרי מלחמה שנמשכה שנים. נרדפנו על צואר, לא הונח לנו. פרסים הוטלו על ראשינו. אנשים חיפשונו בכל רחבי הארץ, סיכנו את נפשנו 24 פעמים ביממה וזכינו, המשעבד נסוג, קמה מדינה בחלקה של המולדת השסועה. הגענו לבחירות. ועוד מאורע אחד היה לפני הבחירות. האדון בן-גוריון יזכור אותו, הוא ציווה לירות בי בתותח. אני עמדתי בתוך אניה בוערת להבות אש, ראיתי את אחי, בחורי, תלמידי נופלים, נרצחים; בידי בחורי, תלמידי, אחי היו מכונות יריה, מרגמות, רובים. נהתי את הפקודה מול אויב לא להרים יד והם שמעו.

ובכנסת הזאת, במשך 3 שנים אלו החלטות קיבלתם שקוממו את נפשנו. יצאנו אחרי החלטותיכם בראש חפז, עצובים מאד, אולי לא הצלחנו בשליחותנו. ואחרי ההחלטות הללו, חברי ואני, הולכנו את הנוער ההוא שאתם קוראים לו בשמות גנאי והוא מחרף נפשו למות למען עמו וארצו והוא נתן מדמו. ממנו עלו על הגרדום ושירת התקוה על שפתותיהם עד הרגע האחרון. יצאתי לנוער הזה למוד המלחמה, יודע קרב ואמרתי לו: זוהי הכנסת שלנו, הממשלה שלנו, הרוב מכריע. נלך אל העם. ננסה לשכנעו, אם לא נצליח עשכשיו, נצליח פעם אחרת. זהו עמנו. הממשלה שלנו היא הממשלה שלי. כך אמרתי ליהודי אמריקה, ארגנטינה, מקסיקו –

Второй этап, когда вступают в действие все силы, которые могут быть направлены на достижение цели, является самым сложным. На этом этапе необходимо учитывать все возможные риски и последствия, а также иметь возможность быстро реагировать на изменения. Это требует высокой гибкости и адаптивности.

ויהיה הרכבה אשר יהיה. כך חינוכנו את הנוער שלנו. את הכל קבלנו. זעקה נפשנו. רצינו לחנך את העם הזה לחיי מדינה, לחיי חופש, לחיי עצמאות, לחיים חקיניים, אחרי אלפיים שנות גלות, כלום אין גם לנו ילדים? כלום אין גם לנו נשים? כלום אין מביעים לנו חיים שקטים? כלום אין גם לנו איזו שהיא זכות אצא לחיות כאזרחים חופשים במדינה הזאת? הרי את הכל נתנו למען הקמתה. מאומה לא קבלנו; לא פיקוד, לא צבא, לא משטרה, לא ממשלה, לא משרה, שום דבר! באנו אליכם ובקשנו כי תכירו בזכויותיהם של הלוחמים ההם כזכויות חיילים - וסירבתם; שנתיים סירבתם. ראש הממשלה אמר כי כל עוד חשב הממשלה הזאת, לא תתן הממשלה פרוטה לאלה - ואלה פצועי רגלים, פצועי ידיים, אינולידים לכל ימי חייהם, משפחות שכולות, עניות והרוסות. גם את זאת קיבלנו. שוב הלכנו לנוער ואמרנו: עוד נהפוך לבם, עוד נשכנע אותם; אין דבר - מדינתנו היא. כך לימדתי את הנוער הזה, כך למדתי מאבי ומורי, אבל עוד דבר למדתי ממנו אצא ואהו גם לימדתי: יש דברים בחיים היקרים מן החיים עצמם.

יש דברים בחיים שהם נוראים מהמות עצמו. זהו אחד הדברים האלה! עליו ניתנת נפשנו! עליו נהיה פוכנים למוות! כולנו נעזוב את משפחותינו, נאמר שלום לילדינו, כי לא נראה אותם עוד - ולא יהיה מו"מ עם גרמניה! עמים הראויים לשם זה עלו על בריקדות בגלל עיניים הרבה יותר פשוטים. על ענין זה - אנחנו, בני הדור האחרון לשיעבוד וראשון לגאולה, אנחנו שראינו את אבותינו נסחבים אל תאי הגאזים, אנחנו ששמענו את שקשוק גלגלי הרכבות המות, אנחנו שלנגד עינינו האב הזקן הושלך לנהר יחד עם 500 יהודים מבריסק דליטא המפורסמת והנהר האדמס מדם. אנחנו, שלנגד עינינו האם הזקנה נרצחה בבית החולים, שלנגד עינינו עברו כל המאורעות שאין דוגמתם בהיסטוריה - אנחנו נחשוש לסכן את עצמנו נפשנו כדי למנוע מו"מ עם רוצחו אבותינו? היינו כובשים את פנינו בקרקע; מוטב היה לנו לשלוח יד בנפשנו אילולא היינו קמים. אנו מוכנים לכל כדי למנוע את החרפה הזאת מישראל. אני מקוה כי אותה.

בכבר ציון ל-15 אלף יהודים, שנחננו מתוך זעם בגשם וקור, אמרתי: לכו עמדו סביב הכנסת. לא תפריעו לדיוני הכנסת. כל חברי הפרובוקציה כאילו היה בדעתנו להפריע לדיון בכנסת - לשוא! אמרתי: לכו, עמדו, הקיפו את הכנסת, כמו שבימי רומי שנשיא רומאי ניסה להכניס פסל רומאי

בהיכל, נזעקו יהודים מכל קצוי הארץ, הקיפו את הבית ואמרו: עברו על גופותינו. אמרתי: תהי הדומיה שלכם קובעת, ולא יהיה מו"מ עם גרמניה. ואז התחולל מה שהתחולל התקיפו אותם בפצצות גאז מתוצרת גרמנית. אני אומר לכם רבותי, אוי לי שהגעתי לכך; אשריני שזכיתי לכך! ושיש עוד נוער בישראל. אין הנוער הזה רוצה מלחמות. אין הוא רוצה קרבות, אין הוא רוצה למות, הוא רוצה לחיות, יש לו זכות לחיות אבל הגיעה השעה שבו עומד הכל על כף המאזנים. לא נקיים את המצווה הזאת, קים נקומנה!

זוהי קריאתי האחרונה לכנסת! למנוע שואה מעם ישראל. הן בתחתי הגיהנום נשמע קול השטן; שפך דם יהודי על כסף ברמני. למה ולשם מה? הרי הכסף הזה יוזל ילך ויעלם והחרפה תשאר. אני יודע כי יש לכם כוח וידיים ריקות. יש לכם בחי סוהר, מחנות ריכוז, צבא, משטרה, בולשת, תותחים, מכוונות יריה, אין דבר! על ענין זה יתנפץ כל הכח כזכוכית עלי סלע. על ענין צודק נלחם עד הסוף. הכוח הפיזי במקרים כאלה אין לו כל ערך! אני מזהיר אך מה לי איומים? אני אאיים? אני יודע שחדפנו למחנות ריכוז. היום אסרתם מאות ואולי כבר אלפים. אין דבר הם ילכו, הם ישבו. נשב יחד אתם. אם יהיה צורך - ניהרג יחד אתם. ולא יהיה מו"מ עם גרמניה! ועזור לכולנו אלוהים שימנע את השואה מעמנו, למען עתידנו ולמען כבודנו.

בגין בהפגנת המונים בכפר ציון בירושלים:

כסיריתם כנו בהוחה - פקודתי: לא! היום אתן את הפקודה: כן!

430

כאשר יריתם כנו בהוחה, אז נחתי פקודה: לא!

היום אתם את הפקודה: כן!

אמנם לא תדעו רחמים עלינו, אך זאת הפעם לא נדע גם אננו רחמים כלפי סוכרי דם אחינו והורינו,

זו ההיה סלחמה להייתם או לפנות.

בעוד כשעה עומד אני להביא דברכם לפני הכנסת. הם אומרים שאנו מביימים

זעם, אך אלפי העומדים באן תחת הגשם הסוער עדות היתה כי זעם העם מורץ בהמוניו - הכריז אתמול מנחם בגין בהפגנה ענקית בהעמדתו למעלה מרבעת יהודים בירושלים ונציגי כל הארץ תחת גשם שוטף והקשיבו כשקט וברוסית קודם לדבר האומה וההיסטוריה.

בסיום דבריו היה מחזה עצום כאשר למעלה מרבעת זוגות ידיים הורסו ונשבעו את שבועת האמונים לזכר הקדושים; בהתחייבותם לסנוע בכל מחיר את מכירת קרבנם בדמי שילומים, כשהעם כולו רוטט והכנסת אך לפני דקות ספורות פתחה בדיוניה בענין זה, אמר מר מנחם בגין:

בני ירושלים, אזרחי ישראל! הער עומד לקרות המקרה המחפיר ביותר בתולדות עמנו. בשעה מרה זו נעכיר לנגד אצבע רוחנו את אבותינו הקדושים, אמהותינו הסבוכות וחנינוקותינו שהובלו במליונים לשבתי על ידי השמן שיצא מסחתי הגיהנום להחריב את שארית עמנו.

לא היה אכזר אחד בעולם אשר העיז להביע למעשה תועבה במטדים כפי שנעשו ע"י מרצחים הגרמנים. את אבי הזקן יחד עם 500 יהודי בריסק הוציאו אל הנחר וסבעוס סס. נערום הסימנים נקברו חיים כשראשיהן למטה. הינוקות נקרעו מזרועות אמהיהם ונשלחו אלי כבשן ואש, לא הרג בלבד היה כאן, זו היתה התעללות גסה וכרבריות טאין כמות, כעסה אשר אין מילים בפי אנוש לתאר את עומק הזוועה, שאין ולא היה לו חקדים בהיסטוריה.

והנה היום הזה ארכע שנים לאחר האחזלתא דבאולה עומד ראש הממשלה העברי ומודיע כי ילך לגרמניה מכרי לקבל כסף; כי ילך בעד בצע כסף למכור את כבוד עם ישראל ולהטיל עליו חרפה עד; (מחיאות כבוד ממושכות)

הם אומרים שקמה ממשלה גרמנית חדשה, שאיתה אפשר לדבר, לנהל מו"ס ולהתווס על הסכט. לפני כוא היטלר לשלמון הצביע עבורו העם הגרמני. בצבא הגרמני שרתו 12 מיליון נאצים. אין גרמני אחד שלא רצח את אבותינו. כל גרמני הוא נאצי. כל גרמני הוא רוצח. אדנאואר הוא רוצח. גוטטרף - הוא רוצח; כל עוזריו מרצחים הם. (מחיאות כפיים).

7-30

אך זהו החשבון שלהם: כסף, כסף וכסף! בעד כמה מיליונים דולרים עומדת להעשרה החדשה, הם יבטיחו אולי להקים "סולל בונה" חדש אך זה ימס ויבוזבז חוץ זמן קצר, ואימא הם יקחו עוד ששה מיליונים יהודים בכדי לקחת כספים מאת רוצחיהם? הן זוהי זרועה הזועמת.

נמצא אהנו פרופ' קלאוזנר, אחד מגדולי ההיסטוריונים בישראל, והוא יעיד האם מאז מעשה מילבש בגבעה נעשתה חרפה גדולה אחרת מזו אצל העם העברי?

האם נעשה מילוב עמוך יותר בחוץ עמנו ממעשה זה? הם עומדים לחתום על הסכם עם גרמניה ולומר שגרמניה זה עם ולא מה שהיא! ערר זאבים ששיניו טרפו ואכלו את עמנו.

אף על פי שהדם ההוא נשפך כמים, לא היה לשוא. הוא נהן לנו את הכוח לקום נגד המשעבד הבריטי, כי תמיד שאלנו את עצמנו במה טובים אנו מאבותינו השחופים, למה הם מתים ואנו חיים. הדם ההוא הקדוש והמקודש למדנו מלחמה! והדריבנו על במות אויב. ובזכות הדם ההוא נשפך לראש הממשלה. בן-גוריון העריך הקטן והמניאק הגדול; שאינו מוכר לעצמו רו"ח על עומק השואה ועל חומרת הסכנה. כיצד ניראה בעיני העמים כשקלוננו ייצא לרבים, כי הלבנו אל רוצחי אבותינו לקבל עבור דמם כסף?

אמנם אנו עדיין מוקמים אויבים, אך רבשנו את כבוד העם. והנה באתם אתם, סמורים עריצים, באתם לחסל את כל מה שהושג בדמינו, ושוב ייהפך העם לבוץ, לחרב המוגרומים וההשמדה. בעוד שעה עומד אני להשמיע את דברכם לפני הכנסת. הם אומרים שאנו מביימים זעם עם במסחר בדם ששה מיליונים, והנה! כואו טמאים וראו את ההמון העצום, העומד תחת הגשם ובקור. הוא טוביח בלבו זרעם וזרעק, ונשבע כי הדבר לא יהיה ולא יקום; לא יהיה מו"מ עם גרמניה!

לו צריך היה לביים את הזעם הזה הייתי מחבייש להיות יהודי; אך האמת היא שהזעם מורץ מעקבי הלב היהודי ומוכיח כי עם ישראל אינו עם של שרת ומנקט; עם ישראל הוא עם של הרצל, של נורדוי ושל זאב ז'בוטינסקי. ועם זה יוכיח שאין מו"מ עם גרמניה.

אני קורא לארון בן-גוריון! אל תעשה מעשה זה. אחה עם מוקש תחת הבניין של בית ישראל היכול להתפוצץ על יושביו. אני מדבר גם בשם הדם שנשפך לא רק שם, במידנק וכאוסונצ'ים, ואני מדבר כאן בכדי שלא תצטרכו

להרכין ראש נגד הגויים. ולכן אני אומר לארון בן-גוריון! לא יהיה מו"מ עם גרמניה. על זה אנחנו כלנו מוכנים למסור את נפשנו, ייחדינו וכל יעבור. אין קרבן אשר לא נקריב בכדי לסקל מזימה זו.

ארון בן-גוריון העמיד שוטרים, ובגדיהם - לפי ידיעות שקבלנו זה עתה, רמונים וגזים סדטיים מחוצרת גרמניה, אותם גזים צאצאצאצא שהחניקו את אבותינו. יש לו כחי-סוהר ומחנות ריכוז. בן-גוריון אמנם זקן סמני בשנים, אבל אני זקן סמני בנשיון בהתנגדות לשלטון רשע. ולכן אני מכריז: רשע עומד מול ענין צדק ויהנפץ כזכוכיה מול סלע. וכך יתנפץ הנשיון המכוער הזה מול ההתנגדות העם.

אמנם אני יודע שאתם אמיצים! לא תרחמו על נשינו וילדינו הקטנים, אך אין דבר. נלך גם למחנות-רכוז, למרחמי ענויים, כי אין אנו טובים מאלה שעלו לגירוש. אמנם חשורב חשכנו לפני שלוש שנים כי נוכל גם לשמור בילדינו הקטנים, אולם בכדי שבני לא יחביש כי נולד יהודי, נלך, נלך, ולא תהיה נסיגה.

כאשר ייריתם בי בהותח נחמי את המקורה! לא! היום אמן את המקורה! כן! (מחיאות כפיים סוערות) אמנם לא חדעו רחמים עלינו, אך זאת הפעם לא נדע רחמים גם כלפיך, זאת תהיה מלחמה לחיים או למות. למען השם, עריצים אפומי-לב תומו על העם זה, בטרם תפתח הרעה. אוחנו לא תכניעו כי אין כוח בעולם שיכניע את כוח חיילי האצ"ל (מחיאות כפיים סוערות) היום הזה אני מודיע לכם כי לא תהי עוד ממסלה יהודית ולא תהיה לכם הזכרה המוסרית מישא"ל. ממסלה זו, שתפתח במו"מ עם המרצחים משמידי עמנו, תהיה ממסלה-זדון שהבטס את שלטונה על בידון ורמון.

אזכיר לך, ארון בן-גוריון, עם העמדה את הקריירה שלך על מו"מ - גם בורין העמיד על הקלף שלנו את הקריירה שלו, וסופך כסופו של בורין. כאשר אנו אומרים שניתן את הנפש, ניתנה בכל בחיר. גם אם נבזר עלי למות, וגם אם נבזר עלי לא לראות את בני הקטן בשמחתו - מאשר לראותו בחרפתו. או חרות או מות, אין נסיגה. כאם חרפה זו הקוה, אם זה יהיה, לא נראה אותה כממסלה יהודית.

למחרת קבלה החלטה זו נשלח את המכתבים ונודיע כי אין משלמים מסים לממשלה והולכנו למו"מ עם הגרמנים, או כסף גרמני, או כסף יהודי - שניהם יחד לא ייחכנו. מסים תקבלו בכוח, שרותים בכוח, שום דבר לא יינחן מרצוננו החפשי.

לא יהיו לך מספיק במיטותיו כדי לסגור את כל החגגים.

אך יותר מזה עלינו לדבר אל הנציגים הדתיים. עומדים כאן אלפי יהודים דתיים ורואים, איך היינו לבוז, איך היינו להרסה, דרכי ציון אבילות, הנציגות הדתית עומדת למחוק פסוק מן התורה: מזה חסחה את זכר עמלק, כי ילחם ה' בעמלק אם עם ה' עומד לפחות במו"מ של חרפה זו. דעו לכם שרים דתיים: כף רגלכם לא תודוך עוד בניה כנסת, שום קרבן מצדכם לא יירצה. שפתותיכם שידובבו תפילה - הבל בפה, כי אתם מכורים לפגל-הזחב. זהו אחד הרגעים המכריעים אצלנו ואצל העם היהודי. אני יודע שאנו מומחים בדרך יסורים חדשה. ואמנם גם לפני שלש שנים חשבנו: האם לא מוטב לראות בשמחה הילד. אך אהא אהא אהא אהא אהא אהא יהיה צורך אחדש את המלחמה. ובמלחמה זו חלוח אותנו רוח המיליונים מכל הארצות, מהכבשנים והאי הגזים שציוו לנו: לא לשאת ולא לתת.

חרם על גרמניה עדי עד. חרם על דורשי שלום עם גרמניה. ממסלה זו שחיכנס למו"מ אתה - פושעה היא, בן-גוריון - פושע, שרת - פושע. הדבר לא יקום ולא יהיה אל על גופותינו, על נפשותינו ודמינו.

ועתה חרשו נא לי ללכת שם - לכנסת - לנסות ברצף האחרון ומי יתן וה' יצליח דרכי ויכניס בלבם אמונה - לפחות אצל הדתיים - לכל יקבלו את מליוני הדולרים בכדי להקים "סולל-בונה" חדש. אולי ירחם השם. אך זכרו זאת תהיה מלחמה קשה של שנים שובנפרד מילדינו ומשפחותינו. אך אין דבר, בשם הדם, בנושיו על שפחותינו את זכר אבינו זאב ז'בוטינסקי, אנו נשבעים לא להכליג נוכח החרפה.

לכו, אחי, ואל תפתדו מרמוני הגאזים, האמרו לשוטרים היהודים: גם אתה יהודי. אין לנו אפשרות להסכים לזה, אל הרימו יד. כי אין אנו נלחמים על לחם, איננו נלחמים נגד קיצוב - על נשמת העם וכבוד האומה נלחמים. לכו, אלוהים בלבבם ודגל מוהר האומה בנפשותיכם. בשם ירושלים ועולי-הגדרום, בשם זאב ז'בוטינסקי - הבענו נכונות והקרבה.

נרים כולנו יד (מחזה מזעזע ומטעיר: עשרת אלפי ידים מורמות בבת אחת ומוחזקות עד הסוף) ונשבע בשם ירושלים, בשם עולי הגרדום, בשם זאב ז'בוטינסקי באם אשכח חרפת ההשמדה - השכח ימיני, חדבק לשוני לחיכי אם לא אזכרנה, אם לא אעלה חרפת ההשמדה בראש יגוני.

בני ירושלים: למערכת! על כבוד ישראל ועתידו - כה יתן וכה יוסיף אלקי

ישראל.

ישיבה ל"ח, ס' סבת פשי"ב (7 בינואר 1952)

מנחם בגין (מנועת החרות):

כנסת זכורה. ב-13 במארס 1951 קרא לפנינו פר-החוז פר טפה שרת את האגרת ששיגר לאמריקה, לאנגליה לצרפת ולרוסיה בפנין הקרוי בפיו: "שילומים מגרמניה".

ברוכות על האגרת ההיא בסיתי להתחלק עם כל חברי-הכנסת בזעזוע הנפשי שעבר עלי בקראי את הדברים הנאים: "לא תיתכן כל התקדמות לקראת החזרת כבודה של גרמניה כעם בקרב סמחת העמים, כל עוד לא יסודר ענין השילומים לפי היהודי". דברים אלה אינם בתנאים לפרט פירוש. הם ברורים לחלוטין, הם אוסרים שאם יסודר ענין הפיצויים מגרמניה ליהודים - אזי, על פי דעת ממשלת ישראל, תיתכן גם תיתכן החזרת כבודה של גרמניה כעם בקרב סמחת העמים.

רבותי היריבים, אז רעשתי, בעשתי, הפרעתי והעללתי עלי שאני מעליל עליו, שהוא סוכן לסתא-ומתן עם גרמניה. הרב בורוק הזקן השביע אז את פר-החוז לבל יעשה את "הפסע הלאומי" של טבע עם גרמניה. והנה עתה סתעמדת הממשלה הזאת ללכת לבון הנאצית. אדוני בן-גוריון, אתה גפרת באחד מחברי-הכנסת על טכסע לברלין ואטרת: "נסעת לברלין הנאצית". האם ברלין היא נאצית, ובון אינה נאצית? האם התיאוריה מגרמניה הסזרחית טובה והמערבית אינה טובה, לא תביא לתיאוריה מגרמניה המערבית היא דמוקראסית והסזרחית היא נאצית?...

אולי תגידו שממשלת אדנאואר היא ממשלה גרמנית חדשה, לא נאצית? עליכם לדעת מי הוא אדנאואר. אני שואל: באיזה סחנה ריכזו ישב במלוט היסלר בגרמניה, לאיזה בית-סוהר הושלך בגלל טשטר חרמים של הנאצית? אני שואל: מי הם עוזריו של אדון אדנאואר? השיבו: כמחצית העובדים במסד-החוז של אדנאואר הם חברי המפלגה הנאצית. רעמתי תפכו לזיון - עם "הטומחים" של רייבנטרופ, עם "הטומחים" של ויצטאקר, עם המרצחים שהכשירו את הקרקע, להשמיד מיליוני אחינו בספרט בעולם שהידיעות על רדיפות היהודים אינו אלא "ברויל-פרופוגאנדה" (תפסולת זרועה).

ואולי תגידו, שעם הממשלה הזאת, המוכנה לתת חלק מן הרכוש, אפשר לסתא-ולפת, כי לא עליה האחריות על הרצח? אזכיר לכם עובדות. בעד היסלר הצביעו טפה-עטר מיליון גרמנים בסרט הביע לשלסון. היו טבים-עטר מיליון קומוניסטים וסוציאל-דמוקראטים בגרמניה. היכן הם ביטרגו? בצבא הגרמני

היו שבים-עשר מיליון חיילים, בגסטאפו מיליונים, ב.ס.א. וב-ס.ס. מיליונים. מבחינה יהודית אין גרמני אחד שאינו גאזי, ואין גרמני אחד שאינו רוצח. ראליתם אתם הולכים לקבל כסף?

טענה במיכס: אם לא גלך לקבל מהם את הרכוש, הרי נשאר איתו בידי הגזלן. והנה, כבר פרסמו המספרים. אתם מצפים לכל היותר לשלוש-מאות מיליון דולר בסחורות גרמניות באציות. אתם אסותם את הרכוש היהודי הסודי בשש מיליארדים דולרים, ופירוש הדבר שאתם הולכים לקבל 5% מן הרכוש היהודי הסודי, ואתם משאירים בידי השודד הרוצח 95% מן הרכוש היהודי הסודי. ההבדל הוא בזה, שאלמלא הלכתם לבון - הרי הרכוש הוא שודד וגזול, ותביעת ישראל עומדת בטיבה; אך אם תלכו לבון, כאשר תחממו על הסכם עם גרמניה הנאצית - הרי בהסכםכם, בהתייחסכם, תודיעו בשם עם ישראל כולו, בשם מיליוני ברצחים, כי 95% מן הרכוש היהודי מן הדין שיישאר בידי הרוצח, בידי השודד. מי שמכם? מי נתן לכם סמכות לכך? כלום אלה שאינם עוד נתנו לכם יפוי-כוח כזה?

למי אתם הולכים לתבוע את הרכוש? אביא דוגמה פשוטה: טענון שלה אם בבית אביו של ראובן ובלהבות בשרף אביו של ראובן. מה הוא עושה? יש שהוא מוותר על הבית, כי הרי בבית תבוער עלה אביו באש. יש שהוא הולך לבית-הדין עם את עצמו תובע אזרחי, ועל-ידי פסק-דין דורש הוא החזרת דמי הבית שעלה באש. אבל באיזה שבט פרא תראו את בנו של הנרצח הולך אל הרוצח ודורש סכנו את דמי הבית? אבל אתם, בני ישראל, יתומים טאבותיהם, הולכים אל הרוצח במיטריין. לא לורוש "כופר נפש" כפי שאתם אומרים, אלא בביכול כדי לקבל את דמי הבית שבשרי ושבחוכו בשרפו אבותיכם. באיזה שבט פרא אתם רואים תוכנה כזאת? למה תהפכו את עם ישראל, אשר למד תרבות ולימד תרבות מזה ארבעת אלפים שנה?

אתם בניתם את היסוד למשא-ומתן עם גרמניה הנאצית על ידי האיגרת של מר שרת. אבל יש גם יסוד שני לגשר שעליו כבר אדון שרת מירופלים העברית לבין הנאצית, וזוהי ההודעה של מר אדנאור עצמו. ראויים אתם לכך שאקרא הודעה זו בלשון הסקורית, בלשון של השליח לדבר עבירה, שבתיורכו מבחל אתכם האדון אדנאור משא-ומתן, אבל הבית הזה, כל עוד לא בתקבלה בו ההחלטה הפאסאליית - לא לי אלא לכולנו, לא לשנים אלא לוודות - יקר לי כבודו, ועל כן אקרא הודעה זו בעברית. וכך אמר הער אדנאור: "אני קובע שהעם הגרמני ברובו הסכריע סלד ספנים המספים האלה. אני קובע שהעם הגרמני ברובו הסכריע לא השתתף בפשעים האלה". ועוד אמר האדון אדנאור: הסמטלה הגרמנית תהיה מוכנה יחד עם נציגי היהדות וממשלת ישראל לפתור את בעיית תיקון הסעודת, בשפתו הממאה "וידור גוט טאכן" (תיקון הסעודת) - של הצד החסרי של הבעיה, כדי לתקל על מציאת הדרך למיהור הנפשי של סבל שאין לו גבול.

אחד מחברי-הכנסת האמיץ את האדון שרת, ואותך האדון בן-גוריון, שאתם החזיקתם את האיגרת הטמאה, בסרם קראו אותה סר אדנאור לפני יועציו הנאצים. אם זה נכון - אני לכולנו. אתם קראתם, אתם קיבלתם כיבוד למשא-וסתן עם גרמנים הצעה שלפיה העם הגרמני ברובו סלד מן הפשעים האלה, לא השתתף בהם. אתם קיבלתם כיסוד למשא-וסתן הודעה שלפיה הכסף הזה ייבחר לכם "צור זאליטן רייניגונג אייגס אונאנדליכן לייזס" (לסיפור בפטי של סבל אין קץ). ואם לא קראתם - למה ראה סר שרת מראש באגרת הזאת התחלה למשא-וסתן? ואם קראתם ואישרתם - ידע עם ישראל על איזה גסר הוקם הקשר בין ירושלים העברית לבין ספסלת בון הנאצית. האת האיגרת של אדנאור קראו סיליוני גרמנים, סיליוני אמריקנים, סיליוני צרפתים; האיגרת הזאת חדרה ללב הגויים. כל אומות העולם ידעו! זהו תבטיס שליו תקבלו כסף "כתשלום בעד סבל אין קץ". איך יבדור לנו, איך ישימונו לבז! לפי דמינו? ההסתיונויות שלעם יחיו כתובות עברית - מי יקרא אותן? לעיני הגויים תהיה רק עובדה אחת: ישבתם לשולחן אחד עם רובתי עמכם, הודיתם שהם מסובלים לתחום על הסכם, שהם מסובלים לקיים הסכם, שהם עם - עם במשפחת העמים.

הגויים לא רק שבו אותנו, לא רק רצחו אותנו, לא רק שרפו אותנו, לא רק קינאו בנו - בעיקר בזו לנו. ובדור הזה שאנו קוראים לו מאחרון לשעבוד וראשון לגאולה - בדור שבו זכינו לעצמנו-כבוד, בו יצאנו מעבדות לחרות - אתם באים, בגלל כמה סיליוני דולרים שטחים, בגלל סחורות טמאות, לקפח את העם הכבוד מרכשו לנו. אתם עוד תקימו חברה "דוי-פל", על משקל "דויטשלאנד-פלמטינה", ותפיצו את הסחורות הגרמניות בצרפת, תפיצו אותן באנגליה תפיצו אותן באמריקה; תהיו לסוכני הנאצים, למפיצי הסחורות הנאציות. איך יבדור לנו בגויים כאשר יהודי, שליחת על ספסלת ישראל, יעמוד בחנותו בארגנטינה ויכריז: "קנו סחורה, זוהי סחורה טובה, "סייד אין ג'רמני". הרי בזה אתם משפיתים את היסוד מתחת לרגלינו, אתם מעמידים בסכנה את כבודנו ואת עצמאותנו. איך יבדור לנו!

ובל איז הרקע בינלאומי קורה הדבר? - פגירנו המוכשר באמריקה השתמש בביסוי "גרמניה המתחדשת". אכן, גרמניה מתחדשת. השטיט סיליונים מזה ועשרים-וחמשה סיליונים מזה. התעשייה שלהם נורחת. 19 סיליון טובה של פלדה בטבה - אלה הישגיה של "גרמניה המתחדשת". צ'רצ'יל הקדים את מחצית ספרו לתיאור הפוררון והטמטום שהביאו לזיונה טחד של גרמניה. סתוך פוררון, סתוך פחד-אימים, טחזירים לעור-הזאבים הפכסוני את הטיגים הצפרניים שנעקרו ממנו. ואנחנו ניתן לזה יד? אנחנו בגיד שהם עם, שהם מסובלים למשא-וסתן, שהם יקיימו הסכם שאמריקה או אנגליה יחתמו עליו?

אדוני בן-גוריון, אילו במקום דובר על פשיטת-רגל של ציוני אמריקה היית מדזיק את יהדות אמריקה להסברה בקרב העם האמריקני על הסכנה הצפויה לעם האמריקני עצמו מציונה פחדש של עדר-הזאבים הזה - אז אולי היה המצב אחר. אילו היתה היהדות האדירה הזאת קמה ואומרת: ברמניה לא פוזיין פחדש - אולי היה המצב אחר. אולי אפשר היה עוד לסנוע את האסון הזה. אך אתם התחברתם עם סתבוללים, והסתבוללים - עפרם עפר פמיד ביהם אאאא. הפוך לאומץ-לבם ולנאמנותם לציון. וכך אמר אחד סמבטיצי הסתבוללים היהודים: "אתם הממשלה החליטה לזיין פחדש את ברמניה - זה לא עסקנו". אלה הם שותפיכם.

אוי לבו, כי אנו רואים חספ שנים לאחר במר המלחמה, איך קם הרוצח הבאצי הנרמני על רגליו, איט הוא לוקח בסק. כיום הוא צודנו מדבר רכוס עם האמריקנים והבריטנים; עוד מעט, כאשר יקבל כוח ביירו, יפסיע את קולו האמיתי.

ואולי כל הביטויים סיופריס המה. לסת חשבוניות, על מה ההסכרות? הרי יש חשבון אחד - חשבון הדם היהודי. יש ביטוי אחד: יהודים, בציגי ממשלת ישראל, עומדים לחנה על-יד מולחן אחד עם הרוצחים הגמסנים.

ועל-כן אסיים דברי במספר פניות. פנייתי הראשונה היא אליך, אדוני בן-גוריון. אני מונה אליך לא כיריב אל יריב - כיריבים תהוט ביביהו, אין גשר, לא יהיה גשר, תהוט דמים היא. אני מונה אליך ברצע האחרון כיהודי ליהודי, כבן לעם יחוס, כבן לעם שכולו הרף, אל תעשה את הסעשה הזו! זוהי תועבת התועבות בישראל; לא היתה כמותה מזמן היומנו לגוי. ואני מנסה לתת לך מוצא. כיריב לא הייתי בותן אותו, כיהודי אחבנו: לך אל העם, ערוך מטאל-עם. לא ספני שאני מציג לערוך הצבעה עפסית בעבין זה; איבני חושב שאפשר בכלל להצביע על כך. ההצבעה כבר געשתה - בטרבלינקה, באושוויצים, בפוגארי, עם הצביעו יהודים בעיניו הסוות: לא לבוא בטעם, לא להיכנס מטמא-ומתן עם הגרמנים. לכו אל העם.

הלא אין לכם רוב בעבין זה בכנסת. חלק מהברי מפלגתכם מתנגדים - ואני באה על כך שיהודים, אף על פי שהם יריבי, אף על פי שהם שובאים אותי, מתנגדים למטא-ומתן סמא זה. חלק מן "הפועל הסורתי" מתנגד, חלק מן "הסורתי" מתנגד, חלק מן "אגודת ישראל" מתנגד. הרי אתם מיעוט בעבין זה. אלא מה? - הטלתם בכוח תזרוע, הפחדתם את ארון פנקס בהורדתו מן הכסא הזה והעברתו לכסא אחר...

שר התחבורה ד.צ. פנקס: אל מדבר שטויות! אותי אין ספחדיט! אפילו בגין אינו מפחיד אותי, עם כל הצבורה שלו.

מנחת בגין (מנדט החרות)

לכו אל העם. והיה אם העם יביד הן, ייתכן שכל אחד יסיק את מסקנתו ויאמר: אכן הציר העם, ואולי כל הקרבנות לא היו כדאיים. אבל אז הוכל אתם להביד: העם סאחורי, 51% מן העם מוכנים לשאת-ולתת אתם. אך אם העם יאמר לאו - לא תמסיו. הרי אתם דמוקראט. תרכין את ראשך בפני דבון העם. למה תקח על עצמך את ההכרעה כאן? הרי אין לך רוב בענין צאצא זה. זהו הסוציאליסט, אני קורא לך: לך החיידת עם עצמך, הרי, העמד את הענין לפני העם כולו - ואולי ירחם.

מבייתי תמכיה היא לחברי-הכנסת שנבחרו על-ידי אזרחי-המדינה הפרוביינס. חלילה לי לשלול מהם זכות פרמטאלית של תבבשה. שווי-זכירות הם. אני מאמין בענין זכירות, אני מאמין בהגשמת חורבוא של ראש בית"ר, של מורדנו הגבול: "בן יורה לו משפט ואומר, בן צרב, בן בצרת ובגלי, כי דבלי, מוחר ויומר, יסתר שתי גדוה ירדגו". זכות פרמטאלית לכם להצביע בענין זה; אבל תמכיו בן זכות פרמטאלית לבין זכות מוסרית. זהו ענין שלבו, דמם של אפרחיו, אחיו ואחירחיו מעורב בו, מבו לנו להכריע בענין זה..

מבייתי המליטית היא לחברי המפלגות הדתיות. הלכתם אל העם בבחירות לא בשם הענין הזה. הלכתם אל העם בבחירות בשם דת ישראל, בשם תורת ישראל. מה לתורת ישראל ולמשא-ומתן עם עמלק? הרי תמחקו על ידי הצבעה כזאת מטרק שלם, קווש ומקודש בתורה - "מלחמה לה' בעמלק מדור דור". איך יילחם א העם בעמלק, אם אתם, מביי הית, תצביעו בעד שלום עם עמלק, בעד קבלת כסף מעמלק?

היום עשרה בטבת, יום זכרון לכולנו, גם יום זכרון לאבי, גם יום זכרון לאומי. (רעם באולט - קריאות סספסלי מפא"י) אני עומד לפניכם, חברי המפלגות הדתיות, כיהודי מאמין בן מאמין ומתחנך לפניכם: אל תעשו את המעשה הזה. קואליציה, אופוזיציה - חיי אדם הם בני הלוח, קל-והוסר חיי קואליציה. איך לא ראיתם? הרי אשתקד על גיוסן של בנות דתיות התפלגתם, ועל ענין זה לא תהיו מוכנים להשיב בלאו? התייחדו עם עצמכם, עם אמונתכם. איך יאמין הנוצר העברי בדת ישראל ובאמונת ישראל כאשר דבריה-בציגיה מרימים יד בעד משא-ומתן עם גרמניה? ועל כן, ברבע האחרון התייחדו, התכנסו, שבו ודונו, חוסר על העם הזה, אל תהיו יד לאועבת אשר מזמן מעשה פילגש בגבעה לא היתה כמדתה בחולדותינו.

ועתה חברי-הכנסת סכל הצודים, אני בא לסיום דברי, אני יודע כי זה אחד הרגעים המכריעים בחולדות עמנו. אני יודע גם מה בשקף לי ולחברי, ואני אומר לכם...

שר-הפנים מ. שפירא:

האם הנעשה בחוץ זוהי דרך היהדות? ואם כן, פונה אליכם!

מנחם בגין (תנועת החרות):

אני אומר לכם לא יהיה סטא-וטתן עם ברטניה. לא יהיה סטא-וטתן עם ברטניה! אתם טענתם כי "מבויים" הוא הזעם, והנה לפני רשימתו: הרב סימון, הרב מרדכי בורוק, מרדכי קלאוזנר, דוד שפירא, אשר ברש, אורי בני בריינברג, ד"ר דבורצקי, יעקב כהן, אברהם סוצקוב - זה זעם מבויים? לו היה זה זעם מבויים...

הישיבה נמשכה בשעה 10:45

הישיבה נפתחה בשעה 21:35

היו"ר י. טרלין:

אני מתכבד לחזש את ישיבת הכנסת. הייתי נאלץ להפסיק מאחר שלא נעגיתי על-ידי חבר-הכנסת בגין שיהזור בו מביטור הפוגע בראש-המשלה. אני מתכבד להודיע לבית, שחבר-הכנסת בגין חזר בו מדבריו, מפגיעתו בראש המשלה, וסן הספס שבו אשר: אם הוא לא ידבר - אף אחד לא ידבר.

בהזדמנו זו אני רוצה לומר לבית, שאני מצטער - ואני מבין שאני מבין בזה את רחשי הלב של כל חברי-הכנסת - על פה שתחרת בזמן באוסר של חבר-הכנסת רפאל ובזמן באוסר של חבר-הכנסת בגין ועל הקריאה בתלילת את גבר הכנסת. ואני פונה לחברי-הכנסת: עוד הדין לפנינו, דיון הסודי דיוקב לפני הצדדים - יש לשמור על קור רוח, לשמור על כבוד הבית, לכל הפחות לשמור על כבוד הבית פנימה ולאחור לכנסת לסיים את הוויכוח, ויהיה סיורו אשר יהיה, בכבוד וכראוי לכנסת ישראל ולחברי-הכנסת.

רשות הייבור לסיום הנאום לחבר-הכנסת בגין:

מנחם בגין (תנועת החרות):

אני מאשר את הודעתו של כבוד היושב-ראש; אני מאשר אותה לא כתוצאה מלחץ, כתוצאה מאיומים בתוצאתי מן הכנסת - הוצאת מן הכנסת זהו דבר קל בעיני, כאשר המדובר במערכת זו - אני מאשר אותה, מדום ששור יפ לי תפקיד למלא כאן, אולי האחרון, ואני אמלא אותו עד תוסו.

ב-1919 אירעה טרגדיה בעיר יהודית, עיר בידחת, אם כי עיר ראם בישראל, ושם פינסק. בגרל פולני אנטישמי הוציא פלושים-וארבעה יהודים, חמד בהם שחם בולשביקים, הפמיד אותם אל הקיר, רצח אותם. אני אז בער הייתי. ליסדוני לומר שיר על התרג ההוא. את כל הסלים איבני דוער, אך את המספס הזה עדיין אני זוכר: "בעסער קוטב ביטט צו דער סדנאכט" (טובט שלא פגואו לליל-הסדר). הקולט היה אז אחר והוא נדדעזע בגלל רצח פלושים-וארבעה יהודים. מורגנטאו בא מאמריקה; בטלחה ועדת-חקירה מאנגליה; הממשלה הפולנית - במחציתה אנטישמית ובמחציתה לא אנטישמית - הקימה ועדת חקירה פראלאמנטארית, והנה על סמך החלטה של ועדת-החקירה המארגלאסטרית החיה הציעה הממשלה הפולנית לבני הממשלות המכורות לתת פיצויים על מה שאירע לאבותיהם ואחיהם. והממשלה הפולנית לא היתה אחראית בסיפריין לרצח. הגרל ליסאנסקי עשה זאת על דעת עצמו. הממשלה הפולנית הסתייגה מן הרצח, והיא הציעה לבני הממשלות פיצויים. ואז - על כך מספר לנו הספר המובח לפני - התכנס הוועד הציוני בעיר פינסק, קרא לכל הממשלות הללו ואמר להם:

"אם יקבלו פיצויים יחסאו לזכרם של הקורבנים וגם יהיו לזרואן; יאסרו שהיהודים סכרו את נשמות הקורבנים בכסף משה, ובאותו מעמד בכתב פרוטוקול פבו הוטעם, מבכספי לא ייסכרו את הדם המפורך, ורק אם ייזבשו הרוצחים כדי רשעתם, אז יכופר הערור. על הפרוטוקול הזה חתמות ראשי הממשלות והוא בשלח למינסטריין הצבאי וכך נסתיים הדבר".

נמה שהבין הוועד הציוני בעיר פינסק, לא הבין הממשלה בפדונה-ישראל? מה שהבין הוועד הציוני בעיר פינסק, לא הבין בית-המחוקקים העבריים? כי הרי אילו הייתם מצליחים להתחייב את הגרמנים, לאחר שתחתמו אתם על הסכם הודי, על הודעת מעין זו: "אבו הגרמנים, שרצהנו ששה מיליון יהודים, בוחנים לכם שלוש-מאות מיליון דולרים בסתר עפר חניס, ואבו מסכים שחסיפו לשבוא אותנו, אנו אחראים לרצח של ששה מיליון, איבנו מבקשים מכם כפרה" - אילו הייתם מצליחים להתחייב אותם אפילו על הודעה כזו, הרי העובדה בעינה תישאר, הרי אתם בכל זאת לוקחים כשה בסיפריין מן הרוצחים על סמך הסכם הודי, על סמך פשרה. דעתם כך וכך, הם סטרייט לתת את הסכום כולו, הם ימכו פחות, אתם תסכימו. ייתתם הסכם, לעיני כל, עם הרוצחים - הרי זה מוכרת להיות כופר בפש.

באתי להזהיר, ואני מזכירנו חברי-הכנסת מכל הסיקות, עבין זה לא יוכל לעבור. אם יש טעם בפלים "קידוש השם", אם יש מוכן בסובה "ייהרג ובל יעבור" - זה הטעם וזהו המוכן. ייתכן שזהו בארטי האחרון בכנסת, ואיבני יכול שלא לומר לכם דברים פשוטים מאד, בודאי יוצאים מלב פותח דם - אולי ייכנסו ללבתיכם. שלוש שנים יעבנו אחכם בכנסת, היינו במיעוט. אתם הייתם הרוב,

בחרתם כרוב. קיבלנו את הדין. לא באנו לכבסת הזאת סביב עשירים, מתיי נחם.
חברי ואני באנו הנה אחרי טלחמה שבמסכת שנים. בודמו על צואר, לא הונה לנו,
פרטים הובטחו בעד ראשינו, בלשים חיפוטנו בכל רחבי הארץ, סיכנו את בפסנו
עשרים-ארבע פעמים ביססה. זכינו, המפענו בסוג, קמה הסדינה בחלקה של הסולדת
המסופה, הגענו לבחירות. ועוד מאורע אחד היה לפני הבחירות. האדון בן-
גוריון יזכור אותו. הוא ציור לירות בי בותה. אני עמדתי בתוך אביה
בופרת בלהבות אש, ראיתי את אחי, בחורי, תלמיד, נופלים בדצחיים; בידי בחורי
תלמיד, אצא אחי היו מכונות-יורה, מרגמות, רובים. בתתי את הפקודה - מול
אויב - לא להרים יד, והם שמעו. ובכבסת הזאת, במשך פלוש שנים, אילו החלטות
קיבלתם, שקוטמו את בפסנו. יצאנו אחרי החלטות אלה בראש הפזי, עצובים מאד,
אולי לא הצלחנו בשליחתנו. ואחרי החלטות הללו הלכנו, חברי ואני, אל הנוער
ההוא, שאתם קוראים לו כמסות, והוא מחרץ בפסו לסורה למען עמו וארצו, והוא
בתן מדמו, שנים-עשר סמנו עלו לגידום ושירת התקוה על שמותיהם עד הרגע
האחרון - יצאתי אל הנוער הזה, לסוד המלחמה, יודע-קרוב, ואמרתי לנו: דוהי
הכבסת שלנו, הממשלה שלנו. הרוב מכריע, בלך אל העם, בנסה לשכנע אותו. אם
לא בצליח - מה עוד יכולים אנו לעשות? זהו עמנו. אחר כך הלכתי לבולה,
בפסתי עם רבבות יהודים, הם עדים, הם יאשרו את דברי, ואמרתי להם: הממשלה
הזאת, ממשלה אחרת - ממסלה יהודית היא. ברור שהחיינו וקיימנו והגיינו
ליום שבו ישובה ממסלה יהודית. הממשלה שלנו היא, ממסלה שלי היא - אך אמרתי
ליהודי אמריקה, ארגנטינה, סכסיקו - ויהיה הרכבה אשר יהיה. כך חילכנו את
הנוער שלנו. את הכל קיבלנו אף כי זעמה בפסנו. דצינו להנך את העם הזה לחיי
מדינה, לחיי הופט, לחיי עצמאות, לחיים תקינים, אחרי אלמייט שנות גלות.
כלום אין גם לגו ילדים? כלום אין גם לנו גשים? כלום אין מביעים לנו חיי
מפחה מקטים? כלום אין גם לנו איזו זכות שזיא לחיות כאזרחים? ^{הממשלה} הזאת?
הרי את הכל בחנו למען הקמתה. מאומה לא קיבלנו; לא פיקוד, לא צבא, לא
מטרה, לא ממסלה, לא מטרה - שום דבר! באנו אליכם וביקשנו שתכירו בזכויותיהם
של הלוחמים ההם, כזכויות חיילים - וסירבתם; שבחיים סירבתם. ראש הממשלה
אמר, שכל עוד חשה הממשלה הזאת, לא תמן הממשלה אף פרומה לילה - ואלה,
קטועי-רגליים, קטועי-ידיים, אינבאלידים לכל ימי חייהם, מפסחות שכולות,
עניים והרוסות. גם את זאת קיבלנו. טוב הלכנו אל הנוער הזה ואמרנו: עוד
בהפוך לבס; עוד בשכנע אותם; אין דבר - טדיבתנו היא.

כך לימדתי את הנוער הזה. כך למדתי מאבי וסורי. אבל עוד דבר למדתי
סמנו, ואותו גם לימדתי: יש דברים בחיים היקרים מן החיים עצמם. יש דברים
בחיים שהם כוראים מן המוות עצמו. וזהו אחד הדברים האלה שליו גיתן את בפסנו.

עליו נהיה מוכנים למות. נעזוב את משפחותינו, נאמר שלום לילדינו, ולא יהיה מפא-ומתן עם גרמניה.

עמים הראויים לשם זה עלו על באריקאדות בכלל עיגנים הרבה יותר פעוטים. על עבין זה - אנחנו, בני הדור האחרון לשעבוד והראשון לגאולה, אנחנו שראינו את אבותינו בסתבים אל תאי-הגאזים, אנחנו ששטפנו את שקטן צלגלי רכבות המוות, אנחנו שלגבד עינינו הרשלך האב הזקן לבחר יחד עם חטט-סאות יהודים מבריסק דליטא המסוארת, והנהר מאדים מדט, אנחנו שלגבד עינינו ברצחה האם הזקנה בבית-החולית, אנחנו שלגבד עינינו אירעו כל המאורעות שאין דוגמתם בהיסטוריה - אנחנו נחטום לסכן את נפשונו כדי למנוע מפא-ומתן עם רוצחי אבותינו? היינו כובשים פנינו בקרקע אילולא היינו קמים. אנו מוכנים לכל, לכל, כדי למנוע את התרפה הזאת בישראל. אני מקווה שבמנוע אותה.

בכבוד ציון, לחמשה-עשר אלף יהודים, שנחכנטו מתוך זעם, בגשם וקור, אמרתי: לכו, עמדו סביב הכנסת. לא תפריעו לדיוני הכנסת. כל דברי הפרובוקאציה, כאילו היה בדעתנו להפריע לדיון בכנסת - לשוא! אמרתי: לכו, עמדו, הקיפו את הכנסת, כמו בימי רומי, כשנציב רומאי רצה להציב פסל בהיכל, נדעקו יהודים מכל קצוי הארץ, הקיפו את הבית, ואמרו: עברו על גופותיהו. אמרתי: תהא הדומיה שלכם זונקה כי לא יהיה מפא-ומתן עם גרמניה. התקיפו אותם בפצצות גאז מחוצרת גרמניה, ואז התחולל מה שהתחולל.

ואני אומר לכם, רבותי: אוי לי שהבקתי לכך; אשרי מזכיתי לכך! יש עוד בוצר בישראל. לש, אין הנוער הזה רוצה מלחמות, אין הוא רוצה קרבות, אין הוא רוצה למות; הוא רוצה לחיות, יש לו זכות לחיות. אבל הגיעה השעה שבה מוטל הכל על כף-המאזניים. האם לא נקיים את המצווה הזאת? - קיים בקיומה.

זוהי קריאתי האחרונה לכנסת: למנות שראה מעט ישראל. הן בתחית הבחיגוס בשטח קול המטן - למח עוד הביא אחרי השמדתו? שפך דם יהודי על כסף גרמני. למח ולשט מחל הרי הכסף ירזל, יוצא, ילך ויישט, והתרפה תישאר!

אני יודע שיש לכם כוח. יש לכם בתי-סוהר, מחנות-ריכוז, צבא, משטרה, בולשת, חותמים, סוכנות יריה. אין דבוי. על עבין זה, יתנפץ כל הכוח הזה כזכוכית אלי סלע. על עבין צודק נילתם עד הסוף. הכוח הפיסי, במקרים כאלה, אין לו כל ערך; הוא תבל ורעות-רות.

אני מזהיר, אך איבני האיים, על מי אאיימ? אני יודע כי תסתבנו למחנות-ריכוז. היום אסרתם מאות. אולי תאסרו אלפים. אין דבר, הם ילכו, הם ישבו, בשב יחד אתם. אם יהיה צורך - ניהרג יחד אתם. ולא יהיה "פילומיט" עם גרמניה.

ויעזור לכולנו האלוהים, שנמנע את השואה מעמנו, למען עמנו ולמען
כבודנו.

אדוני היושב ראש, יואיל לפרנס לפנינו ויואיל לעסור לידנו השלטרות
במדינה, כי החל טמעת 4.00 היום, אבי, חבר-הכנסת, במידה שכל עלי חוק
החסינות הפארלאמנטרית, רואה חוק זה כבאז ומבוטל.